

Владика Јован: Вера слепог била је темељ његове радости

На празник Преподобног Ксенофонта и његове жене Марије, Његово Преосвештенство Епископ шумадијски и администратор Архиепископије београдско-карловачке г. Јован служио је свету архијерејску Литургију у храму Светог Саве у крагујевачком насељу Аеродром.

Преосвећеном су саслуживали протонамесник Немања Младеновић, јереј Александар Мирковић, јерођакони Василије (Старовлах) и Јован (Прокин) и ђакон Александар Ђорђевић. Чтецирали су богослови Филип Берић, Душан Каурчић, Лука Пантелић, Василије Тешић, Ђорђе Милутиновић.

После читања Јеванђеља по Марку, где свети благовеститељ доноси причу о слепом Вартимеју, Његово Преосвештенство обратио се својој пастви истичући значај свакодневног читања Светог Писма:

-У име Оца и Сина и Светога Духа. Браћо и сестре, Црква Христова је установила да се свакога дана прочита по један одељак из светог

Јеванђеља. Тако и са апостолима. Зависи колико светитеља слаavimo тога дана. Сваки одељак говори о неком догађају, било о чуду које чини Исус Христос, било да је Он ходајући по земљи управо желео да народ осети присуство Његово. И зато када ми читамо сваки дан, ми се стално уверавамо у љубав Божју. И ми стално сазнајемо колико Бог воли човека, и колико уствари Бог жели да помогне човеку, под условом да човек жели да му Бог помогне. И то је разлог зашто мноштво људи стално ишло за Христом. Ти људи су били гладни и жедни речи Божје. Ти људи су били жељни да чују, и не само да чују, да слушају и да изврше оно што је Господ говорио и што Господ и нама говори. Тако и данашњи одељак нам говори, како је Господ дао вид човеку слепом Вартимеј, који не само да је био слеп него поред тога, он је седео поред пута и просио. Тражио је милостињу од људи, а уствари све време је ишчекивао да добије милостињу од Онога који воли човека, а то је Господ наш Исус Христос. И Господ је видео то код човека, и Он је заиста њему не само вратио телесни вид, него му је вратио и духовни вид. Он је духовним видом видео оно што можда нико није видео са телесним очима, отвориле су му телесне очи и духовне и он је видео кога? Бога. Можете замислити како је било овом слепом човеку од рођења, да прво што угледа, да угледа то најсветије, најлепше лице Господа нашег Исуса Христа. Овде можемо да приметимо да Вартимеј када је чуо да пролази Исус Назарећанин, да је говорио: Исусе Назарећанину, помилуј ме.

-Али видите овде један догађај, и онај народ и ученици Христови, желећи да његова вика не узнемирује Христа, они су га ућутквали. Он је још више добијао унутрашњи нагон, да још јаче говори: Исусе Сине Давидов, помилуј ме. Ово је био душевни вапај овог слепог Вартимеја. Осетивши његову искрену молитву и вапај, Господ каже ученицима: Доведите га. Е видите шта бива, код ових људи што су ишли са Христом, они су га утишавали пар минута да не виче а када је Христос рекао: Доведите га, отишли су: Устани и не бој се. И они га сада крепе: Устани не бој се, зове те. И заиста, долази до Христа и Господ га пита: Шта желиш да ти учиним? Зна Господ шта он жели, али га Он пита да искаже свој вољу и жељу, па он каже: Господе да прогледам. Зашто? Господ неће ништа да чини оно што ми не желимо, и да нам даје оно што ми не тражимо. Он је тражио вид и Господ га дарује. Али шта му је рекао када му је дао вид? Вера твоја спасла те је. Он је опет рекао, обратио се Христу: Учитељу, да прогледам. Како је диван вапај и још лепше што је он могао да чује: Иди, вера твоја спасла те је. И каже одмах прогледа. Одмах му се отворише очи, и овај је прогледао и телесно и духовно. Шта је овај учинио? У знак благодарности што је прогледао, пође овај за Исусом и иђаше за њим путем Његовим. Видите шта значи благодарност људска. За

Бога не значи много, али за нас значи да умемо да заблагодаримо. Слепи Вартимеј није рекао, имам вид могу да радим шта хоћу и како хоћу. Све је оставио и пошао за Христом у знак благодарности. А човек често не уме да буде благодаран, за оно што добија и што му се даје. И када уме да заблагодари, то буде једнога тренутка и онда ништа више. А овај иде за Христом и остао је на путу Христовом до краја земљаског живота... У овом светом догађају када је Господ исцелио слепог Вартимеја, видимо да је вера овог слепог човека била основ и темељ сваке врлине коју он касније показао. Али не само тога него и основ и темељ његовог напретка, и његове радости. Скоро можемо закључити да је његова радост била већа што је пошао за Христом него што му је отворио очи. Страшно је, браћо и сестре, немати телесни вид, јер човек може да нема ни руке ни ноге, али када има вид може да види другога, може да чита Јеванђеље и молитвеник. Страшно је када немамо телесни вид, али је много страшније када нам се затвара духовни вид. Не видимо ни небо, ни земљу. Тако да је вера уствари и основ нашег живота. Јер вером, ми Бога усељавамо у себе. Тамо где је вера, тамо су чуда. Где нема вере, ту нема ни чуда. Тамо где има вере, тамо има и молитве. Молитва појачава веру, као што вера појачава молитву нашу. Јача нам веру, али не само да јача веру него јача веру у сваку нашу врлину хришћанску. А хришћанске врлине којима је вера темељ, оне нас воде ка небу, оне нас приближавају Христу, те врлине нас стављају у загрљај Божји. Зато када дођемо у загрљај Божији, ми тек тада видимо колико нам Бог милује и воли. Зато ми кажемо као цар Давид: Помилуј нас Боже по великој милости својој. Свакоме од нас треба милост Божја, и сваки вапије за милост који осећају своју немоћ и недостатке, док онај ко мисли о себи високо, тај не уме ни да правилно моли за милост Божју. То се не дотиче његовога срца, јер му је срце пуне гордости и себе. А ако му је срце пуно њега самога, он неће да помогне другоме, јер не види другога. Од себе. Потребна нам је вера, и треба да чувамо веру своју, да би она чувала нас. Да живимо вером у Бога, да би се наш живот продужио у Царству Небеском и после овоземаљског живота. Чувајмо веру да би нас она чувала, све тражимо од Бога, али првенствено кроз веру јер је речено: Тражећи и верујући добићете. Не тражећи, него верујући. Тражимо првенствено наше спасење. Молимо се Богу да нам поред телесног вида отвори и духовни вид, како би сагледали Бога и све оно што је Божије. А све оно што је Божје и творевину Божју, он ће знати да хвали и велича и да се диви чудесима Божјим. Зато и ми поучени данашњим Јеванђелским одељком стално и увек као овај слепи Вартимеј, тражимо, вапимо: Исусе, Сине Божји, помилуј ме. И зато поред оне највеће и најзначајније молитве коју нас је Господ научио Оче наш стоји и ова молитва:

излазе из
овио.

